

Jacques Leonard d'excursió fotogràfica a Montserrat.

El teu germà i tu mateix ajudàveu al pare, no vau voler continuar el negoci?

El meu germà va estudiar comerç, ell treia molt bones notes. Però un cop acabat comerç no va continuar estudiant. Quan vaig deixar el col·legi després del batxillerat vaig treballar amb el meu pare. Jo hi vaig treballar 15 anys amb ell. Els darrers anys, quan el pare ja estava malalt, vaig continuar jo amb el negoci. Però el pare era molt deixat en qüestió de papers. Era una època en què no es declarava gaire res. Quan jo vaig agafar el negoci va començar l'IVA, els clients començaven a demanar factures. Calia fer canvis en l'empresa. Fer-me autònom, declarar l'empresa. Tot això era un gran trasbals i en aquell moment va ser quan vaig venir cap a l'Escala a jugar a futbol. El que guanyava jugant a futbol més el que guanyava treballant amb en Liso al Biblos era bastant més del que podria treure treballant de fotògraf, a més m'estalviava els maldecaps de paperassa empresarial. Vaig tancar l'estudi i vaig venir cap a l'Escala.

El futbol, i com és que vens a parar a l'Escala?

Mira, jo jugava a futbol a la Mina i el meu pare sempre venia a veure'ns jugar al meu germà i a mi, malgrat que ell era més de rugbi, com a bon francès. El meu pare era un gran esportista. De jove havia fet salt d'esquí. Jo jugava a la Mina amb l'equip del barri i vam anar a jugar un torneig a Calella de la Costa.

El vam jugar el Palafrugell, el Calella, el Sant Adrià (on jo jugava) i un altre equip que no recordo. Vam jugar amb el Palafrugell i un cop acabat el partit l'entrenador del Palafrugell va anar a veure al meu entrenador i li va dir que em volia fitxar. Tenia 25 anys. Era l'any 1979 i ja en aquella època el Palafrugell em pagava 200.000 pessetes de fitxa, també tenia hotel pagat els caps de setmana, sopar pagat, més les primes de cada partit. Eren molts diners. A Palafrugell vaig estar-hi 2 anys. Sempre recordaré el primer dia que vaig venir a l'Escala a jugar amb el Palafrugell. Quan sortíem al camp sempre els més alts sortíem primer. El més alt era el porter que es deia Porro i era de Palamós, després sortíem jo i el meu germà. Recordo que quan vam sortir, recordaré tota la vida el que va cridar el públic de l'Escala: "El Palafrugell és l'únic equip de la costa que pot fitxar gitanos..." i moltes més paraules gruixudes. La temporada següent em va fitxar el FC l'Escala. Em va fitxar en Quim Ballesta, essent el president en Tomàs Pagès.

Ens pots explicar com es van conèixer els teus pares?

Els meus pares? Quan el meu pare va tornar a Barcelona el 1951 va veure una gitana molt guapa, de la qual no en sabia res. Quan tornà, la comença a buscar per tot arreu, per les Rambles, Paral·lel, etc., i no la trobava. Llavors va preguntar a un pintor amic seu, un tal Pruna, per una gitana molt guapa. I en Pruna va cridar a un sereno, li va manar anar a buscar a una tal Rosario a Montjuïc. Quan la va portar, va veure que la tal Rosario no era la gitana que ell buscava, però es va quedar amb la boca oberta. Se'n va enamorar d'ella al moment. Van parlar una estona i després el sereno va acompanyar a la meva mare un altre cop cap a casa seva. Després en Pruna li va explicar que aquesta gitana feia de model per pintors i també a l'escola Massana, etc. A partir d'aleshores, com que el meu pare ja sabia on localitzar-la, anava per aquests llocs per veure si la podia trobar. No s'atrevia a dir-li res perquè la meva mare, que eren 14 germans, anava acompanyada gairebé sempre amb el meu tio, el més gran, que era un "mastodonte", tot i que a la meva mare no li calia perquè era un nervi.

Va trigar un temps en dir-li alguna cosa fins que un dia per la Rambla li va preguntar si volia dinar amb ell. Per sorpresa del meu pare, la meva mare va acceptar i van anar a dinar als "Caracoles" al carrer Escudellers. Allà van començar a sortir cada dia i a passar moltes estones junts. I així va ser com es van conèixer.

El meu pare era molt callat i no parlava per no ofendre. I la meva mare era tot un caràcter. Tenia molta personalitat.

Tenien dos caràcters molt contrastats, no?

El meu pare era molt callat i no parlava per no ofendre. I la meva mare era tot un caràcter. Tenia molta personalitat. Un cop estaven en un cabaret mirant un espectacle de flamenc, va arribar una noia i es va asseure al costat del meu pare. La meva mare es va aixecar sense dir res i en deu segons aquella noia ja tenia la cara com un mapa, estava pel terra i sense brusa. El meu pare estava ben espantat, com aquestes li va fer varies.

Pot explicar més la relació prèvia que tenia el teu pare, la teva mare i la família de la teva mare?

Van començar a sortir junts. El meu pare no coneixia a la família de la meva mare, només a la meva

Sessió fotogràfica amb La Chunga.